

følgelig Legemsstraffens Genindførelse her i Landet for voksne Mennesker Kernepunktet i denne Sag. Alt det andet behøve vi ikke at købe, der er voksende Stemning derfor. Al Modstand var i Virkeligheden brudt ned. Der behøvede kun at være forelagt Forslag fra en Minister om Børns Straffrihed og om betingede Straffedomme, og vi havde faaet det altsammen uden Modstand baade i dette og i det andet Ting. Tiden var moden til det altsammen. Det var saa modent til Gennemførelse, at der behøvedes blot en fremskridtsvenlig Justitsminister, en saadan, som man burde have kunnet vente efter Systemskiftet, saa havde vi faaet det altsammen uden Opoffelse, uden mindste Tuskhandel. Og vi kunne faa det endnu, saa snart der vises en bestemt Villie dertil fra dette Tings Side. Kernepunktet er Legemsstraffens Genindførelse for voksne Mænd i Danmark, og det er i fuldstændig Strid med alt, hvad mine Partifæller, jeg og mange andre føle er Kulturstandpunktet for Tiden. Skulle vi nu til at gøre det Forsøg om igen, som er ført op igennem det 17de og det 18de Aarhundrede og den Gang blev forladt, hvorfor saa ikke gøre andre Forsøg: om igen, som ere gjorte i Historien med samme Resultat? Hvorfor ikke gøre Enevælden om igen, hvorfor ikke gøre den gamle Statskirke med Religionstvang osv. osv. om igen? Hvorfor ikke forsøge igen, om dette ikke var en Maade, hvorpaa man kunde gøre Folk bedre, opdrage dem osv.? Skal det ene forsøges, hvorfor saa ikke gøre alle disse Forsøg, som ere forladte, om igen? Men vi, der i denne Sag tænke som jeg, ville til det sidste gøre Modstand imod, at der, om end blot forsøgsvis, gøres et Skridt tilbage fra det, der i den menneskelige Udviklingsgang har vist sig resultatløst, tilbage fra det, der er en af Nutidens dyrebareste Kulturerhvervelser.

Jens Busk: Medens jeg under de mange og lange Forhandlinger, vi have haft om denne Sag, ikke tidligere har sagt et Ord her i Salen, vil jeg nu, da den ærede sidste Taler i sit Foredrag ikke kunde lade være med et Par Gange ogsaa at henvende sig til mig, sige, at jeg opfordrer det ærede Medlem til at gaa til hvem som helst af mine Partifæller, enten dem, som have stemt sammen med de 50, eller dem, som ikke have stemt, eller dem, som have stemt paa den anden Side, og spørge dem, og han vil kunne faa Besked om, at min Stilling i denne Sag hidtil har

været fuldstændig klar. Da det ærede Medlem vendte tilbage til min Fraværelse i Gaar, og da jeg ser, at „Social-Demokraten“ har haft fat paa den Sag, skal jeg oplyse følgende. Jeg var i Gaar i høj Grad upasselig, hvad jeg til Dels ogsaa er i Dag, og hvad ærede Medlemmer maaske ville have lagt Mærke til, jeg har været i flere Dage. Jeg henvendte mig Kl. 3 til vor højeste Autoritet i denne Sal, Formanden, og spurgte ham, om han troede, vi vilde faa Afstemning i Gaar. Formanden svarede: Der er indtegnet 8 Talere, og der kan vist ikke være Tale om, at Forhandlingen slutter til Kl. 4, vi faa maaske Møde i Morgen igen om Sagen, ja, maaske kan det gaa saa galt, at vi faa Møde om samme Sag Lørdag Aften ogsaa. Da Formanden havde sagt det, gik jeg, syg og daarlig som jeg var, hjem og gik i Seng. Kl. 4 kommer der et Rigsdagsbud, sendt af en af mine Kolleger, over til mig og siger, at nu bliver der Afstemning. Uagtet jeg var saa syg, som jeg var, rejste jeg mig straks af min Seng og gik lige herover. Da jeg kom ind i Salen var Afstemningen ikke til Ende, d. v. s. Resultatet var ikke bekendtgjort, men Formanden, som jeg spurgte, om jeg kunde faa Lov til at afgive min Stemme, svarede, at Stemmeafgivningen var sluttet. Saaledes er det gaaet til. Nu spørger jeg ærede Medlemmer: Er her noget at angribe mig for? Sygdom er dog Hvermands Herre, og jeg havde sikret mig ved at henvende mig til Formanden. Min Mening var at stemme sammen med de 54. Det ærede Medlem kan altsaa godt regne med 55 Stemmer.

Det ærede Medlem kan komme over til os i Vestjylland til Sommer, saa skulle vi tale med ham om Pryglestraffen, men vi ville ogsaa fremsætte vor Mening. Han maa gerne tage sin Busenfreund, Sundbo, med. De skulle nok faa at vide, at vi gamle Venstremænd derovre, som igenem mange Aar, før vi saa det ærede Medlem, have kæmpet for Frihedens Sag her i Landet, ikke ere løbne fra vore Standpunkter, fordi vi mene, at naar en Bølle forsætlig og tvende Gange overfalder sagesløs Mand eller Kvinde, kan han have rigtig godt af at faa at vide, hvordan det smager at faa paa To'sken.

Anders Nielsen: Den Bemærkning, jeg vil gøre, skal være særdeles kort, allerede af den Grund, at jeg har det allerstærkeste Indtryk af, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borg-